

EN VÄNLIG INBJUDNING

TILL GUDS RIKE

AF **F—K.**

EN VÄNLIG INBJUDNING

TILL

GUDS RIKE

TVÄNNE PREDIKNINGAR

AF

Fink, A.

F—K

NIONDE TILLÖKTA UPPLAGAN

GEFLE 1914 - G. A. NILSSONS FÖRLAG

GEFLE 1914.
J. A. BECKERS BOKTRYCKERI

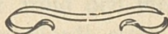

FÖRORD.

Attonde upplagan af denna bok är redan utgången och härmed utsändes nu »nionde tillökta upplagan». Måtte denna lilla skrift få vägleda mången fridlös själ till sann bättring inför Cud och till lefvande tro på Herren Jesus Kristus. Måtte hvarje läsare låta sig fostras i nådens rike på jorden, att vi måtte få mötas i härlighetens rike i himmelen, när tiden uppgår i evigheten!

Därom beder:

UTGIFVAREN.

En vänlig inbjudning

till

GUDS RIKE

Text Esaias 45 kapitel 22 vers.

"Vänden Eder till mig, så varden I saliga, all jordens ändar, ty jag är Gud och ingen annan."

Inledning:

Den text, jag i dag ämnar tala något öfver, är en ibland de skönaste i vår bibel. Den är en uppmaning till alla folk, hela jorden att vända sig till Herren.

Den innehåller ett löfte så stort, att hela jorden borde jubla af fröjd och med sångaren utbrista: »Herren hafver gjordt stora ting med oss därför äro vi glade.» Ps. 126: 3.

Den är underskrifven af ett namn, som är högre än alla namn i himmelen och på jorden: »Gud den allsmäktige.»

Texten sönderfaller alltså i 3 afdelningar:

1. *En uppmaning.*
   »Vänden Eder till mig.»
2. *Ett löfte.*
   »Så varden I saliga, alla jordens ändar».
3. *Att det är Gud som talar.*
   »Ty jag är Gud och ingen annan.»

1. *En uppmaning.* »*Vänden Eder till mig!*»

Allt sedan fallets dag har Gud vår himmelske Fader, på mågahanda sätt och i de mest bevekande ordalag, sökt att återföra människan från hennes olyckliga belägenhet till Guds barns härliga frihet. Med sitt oförvillade öga har han följt henne på hennes irrfärder i denna världens öken, och han har låtit sin kärleksfulla kallelse utgå till jordens yttersta gränser: »Kom tillbaka du affälliga barn», säger Herren. Han har icke sparat hvarken nåd eller aga, utan låtit allt samverka till människans uppväckande ur sinnlighetens drömbilder till omtanke och förnuft. »Allt, hvad till lif och gudaktighet tjänar, är oss skänkt», säger den store apostelen; och intet bevis kan vara starkare för att bekräfta detta påstående, än den text vi i dag hafva till betraktelse, ty uti densamma kunna vi, bildlikt taladt, höra Guds röst i hvarje bokstaf. Ja, våra hjärtan äro ohjälpligt hårda, om de icke af denna kärleksfulla uppmaning låta sig bevekas att fly till hans kärleksfulla famn.

»Vänden Eder till mig» sade Herren på Esaias tid, och han säger detsamma till oss som på denna tid lefva.

De voro få på den tiden, som hörsammade Herrens röst och på fullt allvar vände sig till den Helige i Israel; och de äro jämförelsevis få, äfven den dag, som i dag är, som på fullt allvar vända sig till Gud.

Esaia lefde och verkade omkring 750 år före Kristus. Han ransakade och forskade, »hvilken eller hurudan tid Kristus komma skulle.» 1 Petri 1: 11. Han talade om hans lidande och död och den härlighet, som skulle följa därefter. Han utbrister:» Öknen och ödemarken skall lustig varda.» Es. 35: 1 etc. Men få voro de som anammade hans vittnesbörd.

Vi lefva under nya förbundets gyllene tid, »då lif och ett oändligt väsende hafva kommit i ljuset genom evangelium.» Vi utropa: Kristus är oss af Gud gjord till visdom, till rättfärdighet, till helgelse och till förlossning.» 1 Cor. 1: 30. Men äfven nu äro vi ofta böjda att med nämda profet fråga: Herre, ho tror vår predikan?» då vi se de många, som förkasta sanningen, och de som anamma densamma, samt den ringa tro och uppoffrande kärlek de ådagalägga, som bekänna sig tro på Kristus; men väl mycken brist och svaghet.

Emellertid, Herren har befallt oss: Du skall säga dem mina ord, ehvad de höra dem eller icke.» Hes. 2: 7.

Därför uppmanar jag Eder, I alle, som här församlade ären:

»Vänden Eder till Gud!»

Lyd Herrans uppmaning i min text i dag: Vänden Eder till mig, alla jordens ändar, så varden I saliga.»

Eho, Du är som i dag min svaga röst hörer, är Du ju en individ på jorden och således en utaf de många som Herren bjuder. »Därföre, såsom den helige Ande säger, i dag, om du hörer hans röst, så förhärda icke ditt hjärta.» Eb: 3: 7, 8.

Skulle så väl vara, att någon denna uppmaning och sig till Herren vill omvända, så hoppas jag, att en liten fingervisning om vägen till Herren icke är ovälkommen.

Jag vill först säga Dig, att Du skall fatta ett fast beslut; att kosta hvad det kosta vill, din själ skall du hafva frälst. Jesus säger: »att många skola söka att inkomma genom den trånga porten och skola dock icke kunna det.» Luk. 13: 24; och detta utan tvifvel i brist på mod och uthållighet, ty Herren säger: »om I mig af allt hjärta söken, så skall jag låta mig finnas.» Jer. 29: 13. Det borde vara hvarje människas förnämsta och viktigaste uppgift i lifvet att stå i en nära och innerlig förening med Gud: men ack huru vårdslösa äro icke de flesta utaf människors barn angående den saken. Här lefva de flesta efter egna tycken eller tankar, utan att besinna, att den som bryter emot Herrans lag icke allenast är en brottsling, utan ock skyldig straff enligt Herrens ord. Och straffet skall icke uteblifva, så vida icke den skyldige sig till Herren omvänder och ingår på de förlikningsvilkor, som Gud själf

har framställt, och om hvilka vi nu tala. Den heliga skrift uppmanar oss att söka Herren medan man kan finna honom, åkalla honom medan han är nära, det är medan han bjuder oss att komma. Det är nödvändigt att vara ihärdig; bedja tills man får, söka tills man finner, klappa tills det varder upplåtet. Ja, tills man för samma erfarenhet, som Paulus hade, då han utropade: »*Mig är barmhertighet vederfaren*». 1 Th. 1: 16.

För det andra: kom ödmjuk och botfärdig.

Bekänn dina synder, ty en syndare är du, som intet annat har förtjänat än Guds vrede och misshag. Erkänn och bekänn din blindhet och otro. Säg med David: »Si, i synd är jag född, och i synd har min moder aflat mig.» Ps. 51: 7. David hade syndat emot Gud, han hade föregått Herrens folk med dåligt exempel. Synden hade så förblindat honom, att då profeten Natan kom till honom och tydligt om än i bild, skildrade hans gärning, så utbrister han i vredesmod: »den mannen är dödens barn, som det gjort hafver.» Föga anade han, att den oförskräckta profeten nästa ögonblick skulle utpeka honom såsom den sannskyldige gärningsmannen till denna obarmhertiga handling. Men sedan profeten hade i kraftiga ordalag omtalat för David hvad Herren tänkte om hans gärning, då blef det andra känslor och tankar i Davids hjärta. Då ser han sin synd och skam. O, huru ödmjukt och botfärdigt han inför Herrens ansikte bekänner och begråter sin synd. Läs den 51:sta psalmen

och du skall där få göra bekantskap med en sannt ångerfull och botfärdig själ. De flesta människor lefva i synden, älska synden och trifvas väl, såsom det ser ut, i den samma; orsaken därtill är ingen annan än okunnighet och villfarelse. Med okunnighet menar jag, att de icke låta Guds ord och Guds Ande leda sig i sanningen, att de icke stanna för den Gudomliga myndighetens röst, »som talar och kallar världen ifrån solens uppgång allt intill nedergång.» Med villfarelse menar jag, att de tänka orätt om sig själfva, om Gud och hans nåds ord. I all synnerhet bruka människor, som älska ett världslikställigt lif, tänka för högt om sig själfva. Det fordras mycket arbete, mycket tålamod och mycken kärlek innan man lyckas att öfvertyga en sådan om, att han är en förtappad och fördömelsevärd syndare, att ingen annan väg finnes till hjälp än den enda, som Gud själf har fastställt, det är, att såsom en ångerfull, botfärdig syndare böja sig vid *Jesu Kristi kors*, ty endast där har försoning skett för våra synder. Därföre min vän, vill du efterkomma hans inbjudning i dag, så kom ödmjukt, *bekänn* dina synder, och du skall då, enligt Herrans ord, undfå barmhertighet.

Men framför allt kom, för det tredje i orubblig tro.

»Ty den som vill komma till Gud måste tro, att *han* är, och att *han* lönar dem som söka honom.» Ebr. 11: 6. Herren som kallar dig är trofast, hans ord och löften äro tillförlitliga.

Kom därföre med ödmjuk bön! »Ty hvar och en som beder, han får, och den som söker, han finner och för den som klappar varder upplåtet.» Math. 7: 9.

Här torde tillåtas mig att bifoga ett par bibliska berättelser till uppmuntran för dem som söka Herrens ansikte. Den första berättelsen, som föresväfvar mina tankar kunna vi läsa i 1 Sam. 7. Israels barn voro vid den tiden i en svår träldom under Filisteerna. För deras synders skull hade de kommit i träldom. Ty den synden gör, han är syndens träl — säger vår frälsare. Och huru ofta händer icke det, att syndens trälar också varda människors trälar. Emellertid var hela Israels nation de Filisteer skattskyldig. I denna sin nöd vände de sig till Guds profet Samuel och bådo honom om råd och hjälp. Och Samuel sade: »Församlen mig hela Israel till Mispa, att jag må där bedja Herren för Eder.» Och de kommo tillhopa i Mispa och öste vatten och göto ut för Herren och fastade den dagen och sade där: »Vi hafva syndat för Herren. Och så dömde Samuel Israels barn i Mispa». Då de Filisteer hörde, att Israels barn voro tillhopa för att ordna sina angelägenheter och för att framlägga sin nöd för Herren »drogo de Filisteers förstar upp emot Israel». När Israels barn det hörde, fruktade de sig för de Filisteer och sade till Samuel: »Vänd icke igen att ropa för oss till Herren vår Gud, att han hjälper oss utur de Filisteers hand.» Samuel offrade och bad till Herren

för folket, och Herren hörde hans bön och lät ett kraftigt åskväder så förskräcka Filisteerna att Israels barn vunno en härlig seger och erhöllo sin frihet. Så kan Herren hjälpa dem som söka hans ansikte, ty han låter sig snart ångra straffet.

Den andra berättelsen, jag ville omtala, är af en helt annan art. I 12:te kapitlet af Apostlagerningarne läsa vi och om en fångenskap, men icke förorsakad af olydnad emot Herren från fångens sida, utan förorsakad af fiendskap emot evangelii *lära;* och dylika tilldragelser äro vi ju alla bekanta med, dels ur kyrkohistorien, dels och ur erfarenheten från närmare håll. Emellertid läsa vi, »att konung Herodes tog fatt på några af församlingen till att pina dem, och dräpte han Jacobus, Johannes broder, med svärd, och då han såg, att det behagade judarne väl, tog han ock fatt på Petrus», etc.

Petrus förvaras omsorgsfullt, likasom han vore en brottsling. För att kunna aflägga ett besök hos Petrus i fängelset måste vi passera två afdelningar vakthafvande soldater, en afdelning vid yttre porten och en vid den inre; därtill finna vi den yttre porten af järn och väl låst och bommad. Komna väl in uti fängelsehålan, där Petrus förvaras, finna vi honom slumrande i sömnens ljufva sköte, ty det är natt, och fastkedjad emellan två råa soldater af rommersk typ*. Dödsdomen är redan afkunnad af Herodes, och nästa dag ämnar han hafva Petrus

---

*) Ett godt samvete gör sömnen ljuf äfven på fängelsegolfvet.

fram för judarne för att, för denna mordgärning på Apostelen, vinna pris af dem, såsom en ifrig försvarare och upprätthållare af deras formväsende och döda bokstafstro, om också på bekostnad af sanning och rättvisa och olika tänkandes ömmaste känslor etc. Men jordiska furstars käraste planer krossas ofta af en osynlig hand.

Vi lämna våra illustrationer om Petrus och fängelset en stund och vända våra tankar till ett annat håll inom Jerusalems område.

Allt är tyst och stilla i staden, och dess oroliga infödda och många tusen främlingar, som nu äro uppe i Jerusalem vid påskhögtiden, hafva gått till hvila. Vi passera den ena gatan efter den andra, utan att observeras af några förbigående. Komna till stadens utkant, till ett litet hus vid en bakgata tycka vi oss höra människoröster; vi gå närmare för att göra oss förvissade om, hvad det månde vara. Det är bön och åkallan till Herren, vi höra. Det är i Marias hus, vi nu göra bekantskap, moder till Johannes, som ock kallas Marcus; vi äro förtroliga med dessa namn sedan fordom. En stor mängd män och kvinnor äro församlade här under nattens mörka timmar, ty de hafva en viktig sak, att framlägga inför Herren, en sak, som icke tål något uppskof. Det är Petri befrielse ur Herodes hand, som utgör deras böneämne. Deras böner blifva allt eldigare och starkare, blandade med fruktan och hopp, allt efter som nattens timmar framskrida. Emellertid hade de satt sig det mål

före att icke släppa Herren förr, än han krönte dem med nåd och barmhertighet.

En stor förändring inträffar samtidigt därmed i Petri fängelse. En utaf de starka hjältar, som fordom hade tagit så mäktig del i Israels befrielse ur träldomen, såsom vi minnas, att på Hiskia tid, en enda af Herrens änglar på en natt slog 185,000 assyrier, en så mäktig befriare blef af Herren utsänd såsom svar på församlingens bön för att befria Petrus ur fängelset. Berättelsen lyder Ap.-gern. 12: »Och Herrens ängel stötte Petrus i sidan, och kedjorna föllo utaf honom, och ängelen sade till honom: 'Tag kjorteln på dig och bind dina skor vid dina fötter och följ mig.' Petrus lydde ängelns uppmaning. Och de passerade den första vakten och den andra, och då de kommo till järnporten öppnades den af sig själf, och de kommo ut på gatan. Allt skedde så hastigt, så att Petrus icke hann att göra klart för sig, om det var verklighet eller dröm. 'Han trodde', heter det, 'att han såg en syn.' Men då de hade passerat gatan till ända, eller tills Petrus blef bekant med stadsdelen, så att han icke stod i fara att gå villse, så försvann Herrens ängel ifrån honom. Och då Petrus kom vid sig själf, heter det, det är, då han fick klart, att synen var en verklighet, så utbrister han: 'Nu vet jag för visso, att Herren hafver sändt sin ängel och tagit mig ut ur Herodes hand och ifrån all judiska folkets åstundan.'»

Detta har jag anfört till bevis på, att Herren alltid kommer med hjälpen i rätta stunden.

2. Om du på fullt allvar kommer, skall Herren skänka **dig sin salighet,** om hvilken jag nu för det andra en liten stund vill tala.

Jag anmärker först, att det är en närvarande salighet, som Herren talar om i min text,

Världens barn vilja blifva saliga efter döden, men icke nu. Men Gud, får fader, bjuder på närvarande salighet. »Vänden Eder till mig, **så varden I saliga**», säger Herren.

Denna salighet består först af rättfärdiggörelse eller syndernas förlåtelse, såsom David säger: »Säll den, hvilkens öfverträdelse förlåten, hvilkens synd öfverskyld är! Säll den människa, hvilken Herren icke tillräknar missgärning, i hvilkens anda ingen falskhet är!» Ps. 32: 1, 2.

Men som »rättfärdighetens frukt varder frid», Es. 32: 17, så består den för det andra i: »Frid med Gud, genom vår Herre Jesus Kristus.» Rom. 5: 1. »Vi hafva återlösning, syndernas förlåtelse.» Col. 1: 14. »Då vi nu hafva blifvit rättfärdiggjorda af tron, hafva vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus, genom hvilken vi ock fått tillträdet.» Rom. 5: 1, 2. Af dessa och dylika skriftspråk se vi på hvilken grund vi hafva fått återlösning och frid. Det är för Jesu Kristi skull, som Gud oss gifvit hafver det eviga lifvet.

Vår frid hvilar på den grundvalen, att vi genom den Helige Andes inneboende, helgande kraft ega

full förvissning om, att vi, för Kristi försonings skull och genom hans blod, äro täcka och behagliga för Gud.

Denna fulla förvissning genom den Helige Ande skänker oss för det tredje:

»Fröjd i den Helige Ande.» Vi glädja oss öfver, »oss är barmhertighet vederfaren.» Vi glädja oss öfver, att vi hafva kommit till Sions berg och till den lefvande Gudens stad, det himmelska Jerusalem, och till de otaliga änglar och till hödtidsskaran och församlingen af de förstfödda, som äro uppskrifna i himmelen, och till Gud som dömer alla, och till de fullkomnade rättfärdigas andar och till det nya förbundets medlare, Jesus, och till stänkelseblodet, som talar bättre än Abels blod.» Ebr. 12: 22—24. Ja, ju mera vi äga af Guds Andes helgande kraft i våra själar, ju mera fröjd äga vi. Ty genom denna kraft vinna vi seger öfver våra fiender och äfven framgång för Herrens sak på jorden.

Men icke det allenast, utan vi berömma oss och af våra lidanden emedan vi veta, »att lidandet verkar tålamod, och tålamod bepröfvelse, och bepröfvelsen hopp; men hoppet låter icke komma på skam, ty Guds kärlek är utgjuten i våra hjärtan genom den Helige Ande, som har blifvit oss gifven». Rom. 5: 3—5.

Men för det fjärde är det ock en tillkommande salighet.

Härom säger Guds ord: »att de som redeli-

gen hafva kämpat», — det vill säga, stridt emot synd och last och för de godas framgång —, »skola få lifvets oförvanskeliga krona», Uppb. 2: 10. De skola hvila sig från sitt arbete, ty deras gärningar följa dem efter.» Uppb. 14: 13. »De skola uppskära utan återvändo evinnerligt lif.» Gal. 6: 8. Vår frälsare säger eller beder i sin öfversteprästerliga förbön: »Fader, jag vill, att hvarest jag är, där skola och de vara med mig, hvilka du har gifvit mig, på det att de må se min härlighet som du har gjort mig.» Joh. 17: 24 och åter: Det skall vara ett lustigt väsende på Fadrens högra hand evinnerligen.»

Sådan salighet gifver vår Gud sitt folk; först i detta lifvet frälsande nåd, hugsvalelse och tröst, helgande kärlek och kraft att uthärda allt, som Gud i sin vishet för vårt fullkomnande till evinnerligt lif behagar pålägga, »på det vi må få del af hans helighet.» Ebr. 12: 10. Och efter detta lifvet gifver han en outsäglig och härlig sabbatshvila. Han är mäktig att fullborda sina trofasta nådelöften, »ty han är Gud och ingen annan,» hvilket var det

3:dje vi skulle beakta.

»Ty jag är Gud och ingen annan», så lyder underskriften på inbjudningen och löftet, vi nu i korthet en liten stund hafva talat om.

Det ligger stor betydelse i dessa orden, ty ingen i himlen eller på jorden kan om sig själf så tala mer än han, som **är alla tings skapare** och uppehållare, källan till allt lif, till all sällhet

och trefnad för tid och evighet. Han, om hvilken det heter, "att han har skapat allt för sin egen viljas skull" — — — och åter, att han bär allt med sitt kraftiga ord." Vår synkrets är för det närvarande liten, men taga vi forskningens och vetenskapens synglas till vår hjälp, så kan det betydligt utvidgas, och vi blifva därigenom underrättade om myriader världar, större än vår, om solar och solsystem, om månar och dess drabanter, kretsande omkring i den oändeliga rymden i den största prakt och harmoni till skaparens ära. "Ty himlarne förtälja hans ära, och fästet förkunnar hans händers verk." Men som jag icke är någon astronom, måste jag spara Eder ifrån någon luftfärd i rymden, och i stället föra Eder inom bibelns område för att höra hvad den säger om Guds väsende och majestät.

Gud är från evighet till evighet, utan begynnelse och ända. Härom säger David, "att förr än bergen voro, och jorden och hafvet danades, är du Gud från evighet till evighet." Ps. 90: 2.

Gud är för det andra oföränderlig.

Allting på jorden är underkastad förvandling. Släkten komma och släkten gå, men Gud är den samme i går, i dag och desslikes i evighet. Han är den samme i dag, som han var den dag, då han sade till Abraham: Vandra för mig och var fullkomlig." 1 Mos. 17: 1. Därför är hans ord och löften tillförlitliga.

Gud är för det tredje allestädes närvarande och allvetande.

Härom säger David i sin 139:de psalm följande: Hvart skall jag gå för din anda och hvart skall jag fly undan för ditt ansikte? Stege jag upp till himmelen, så är du där, och bäddade jag åt mig i dödsriket, si, så är du där. Toge jag morgonrodnadens vingar och uppsloge mitt tält ytterst i vester så skulle där din hand leda mig och din högra hand hålla mig. Och jag sade: Idel mörker betäcke mig, och natt blifve ljuset omkring mig! så skulle själfva mörkret icke göra mörkt för dig; natten skulle göra det ljust såsom en dag, mörkret skulle vara såsom ljuset.“ Och Kristus säger: “Men på Eder äro till och med hufvudhåren räknade.“ Math. 10: 30, hvarföre han och är mästare till att hjälpa, ty han känner så väl våra behof.

Gud är för det fjärde allvis och allsmäktig.

“ O, hvilket djup af rikedom och visdom och kunskap hos Gud! Huru outgrundliga äro icke hans domar och huru outransakliga hans vägar!“ Rom 11: 33.

Om Guds allvishet blifva vi öfvertygade: Först af den ordning och harmoni, som i smått och stort uppenbarar sig för oss vid studerandet af den synliga världen. För det andra genom hans ord, som omtalar för oss Guds visdom i försoningens härliga plan och dess grundval för den fallna män-

skans försoning ifrån syndens makt och herravälde till Guds barns härliga frihet

Om Guds allmakt säger oss Herrens ord: Men vår Gud är i himmelen: allt hvad han vill, det gör han.“ Ps. 115: 3. “Han som har skapat himmel och jord med hvad därute är, synligt och osynligt med sitt kraftiga ord och som med samma kraft fortfarande håller allt vid makt.“ Hans stora visdom och kraft är sådan, att icke ett honom fela kan.“

“Därför kan han evinnerligen saliggöra alla dem som genom Jesus Kristus vända sig till honom.“

“Gud är“, för det femte, “kärleken“. 1 Joh. 4: 8.

“Så älskade Gud världen, att han utgaf sin enfödde Son“, Joh. 3: 16. “Däruti består kärleken, icke att vi hafva älskat Gud, utan han hafver älskat oss och sändt sin son till försoning för våra synder,“ 1 Joh. 4: 10. Det är på grund af denna Guds eviga kärlek som Gud bjuder den fallne människan att vända sig till honom, ty skriften säger, att han icke vill någon syndares död, utan att de skola vända sig till bättring.

Gud är för det sjette god och barmhertig.

“Hans godhet varar ifrån släkte till släkte, och han förbarmar sig öfver sina händers verk.“ Han är ock nådig och af stor mildhet. Han går icke beständigt till rätta, och han vredgas icke evinnerligen. Han handlar icke med oss efter våra synder och vedergäller oss icke efter våra missgär-

ningar; ty så hög som himmelen är öfver jorden, så mäktig är hans nåd öfver dem som frukta honom." Ps. 103: 8—11. Ära och lof vare hans namn.

Men Gud är för det sjunde helig.

Den heliga skrift säger oss, "att han icke orkar se det onda, det är — han tål ingen synd, — utan hatar den till nedersta helvetet." Hvarföre han ock säger till sitt folk på jorden: "I skolen vara helige; ty jag, Herren Eder Gud är helig." 3 Mos. 19: 2. 1 Petr. 1: 16.

Gud vill och kan icke ingå förbund med syndaren på andra villkor än att syndaren å sin sida bekänner och öfvergifver sina synder, samt beslutar sig för att på allvar söka rening ifrån såväl köttets som Andens besmittelse. Denna sanning bekräftas af hvarje varning, hvarje förmaning, hvarje råd och hvarje löfte i Guds ord. Ty det är vår högtlofvade Frälsares vilja, att en gång ställa alla sina bekännare ostraffliga med fröjd inför Faders ansikte.

Vi våga påstå, att försoningen och vår tro därpå, genom den Helige Andes inneboende kraft är af den allvise Guden ett så väl afpassadt medel till att förstöra syndens makt och herravälde i våra själar, så att Johannes vittnesbörd skall ega sin fulla tillämpning, då han säger: "Fördenskull uppenbarades Guds Son, att han skulle nederslå djäfvulens gärningar." 1 Joh. 3: 8. Men icke allenast det, utan ock uti att uppfylla oss med allehanda Guds fullhet och skänka oss Guds barns härliga frihet.

Men Gud är ock för det åttonde rättvis och

rättfärdig och på grund däraf äro alla hans domar sanna och rätta. "Han skall vedergälla hvar och en efter hans gärningar, och varder intet anseende till person." "Därföre att du icke svarade, då jag ropade, så skall icke heller jag svara då du ropar", säger Herren. Zak. 7: 13.

Mina vänner, huru länge har icke Herren stått med utsträckta händer och ropat på oss? Somliga ibland oss hafva väl, Gud vare lof, lyssnat till hans röst och kommit; men andra, kanske de flesta af Eder, äro ännu ohörsamma. Ack, hvarföre vill du icke komma till din Fader åter? Lyd Herrens röst i dag, *"Vänd dig till Gud!"*

Emottag salighet, ty det är Gud själf, som bjuder. Amen!

Bättringen.

Dess nödvändighet, kännetecken och frukter.

Då vi nu hafva tagit oss före att tala om bättringen, vilja vi först tala om något om dess nödvändighet. Den heliga skrift lärer oss, att "Gud skapade människan till sitt beläte". Detta beläte, förklarar aposteln Paulus består i "sannskyldig rättfärdighet och helighet". Ursprungligen älskade människan, Herren sin Gud af allt sitt hjärta, af all sin själ och af all sin håg. Följaktligen var människan då hon utgick ur skaparens hand, helig till sin natur och oupphörligt böjd till det rätta. Hennes hjärtas lust var att göra "Guds goda, fullkomliga och behagliga vilja".

Men i denna härliga frihet blef människan icke ståndande. Den heliga skrift berättar, att djäfvulen i skepnad af en orm bedrog människan så att hon åt af det träds frukt, om hvilken Gud hade sagt: "äten icke däraf och kommen icke därvid att I icke dön".

Genom denna olydnad emot Herrens lag blef människan "köttsligt såld under synden", eller såsom Jesus säger: "Herrens hjärtas uppsåt — — ondt". Och sådana som stamträden Adam och Eva genom

sin olydnad blefvo, sådana äro ock alla Adams barn. Angående denna sak säger en stor man: att "arfsynden består icke i att efterfölja Adam, utan den är hvarje människas naturs fördärf, ärfd genom naturlig härkomst från Adam, hvarigenom människan är mycket långt bortkommen från ursprunglig rättfärdighet och af sin egen natur böjd till det onda och den oupphörligen".

Förskräckliga äro de frukter, som genom syndafallet kommit i världen, ogudaktighet och ondska af alla slag. Hvem skall beskrifva det elände, som synden har åstadkommit i världen?

Genom syndafallet är människan bortkommen ifrån Gud. Men Guds röst ljuder till henne: Vänd om du affälliga barn!"

Läran om den bättring, som är inför Gud, finna vi i bibeln. Denna bättring är villkoret för människans återförening med Gud. Hon måste bättra sig för så vidt hon vill komma i åtnjutande af Guds frälsande nåd. Men det är Guds nåd, som bevekar henne att bättra sig och som gifver henne kraft att omvända sig. Måtte hvar och en, som läser dessa rader, bedja Gud om denna nåd!

Sedan vi nu talat om bättringens nödvändighet, vilja vi gå och betrakta dess kännetecken.

Gud som är rik i barmhärtighet, kunde för sin stora kärleks skull icke låta människan ligga i hennes fall och elände utan hjälp; och då hon själf icke kunde rädda sig, varkunnade han sig öfver henne och upprättade i sin visdom och kärlek

ett nådens förbund genom Jesus Krisus, i hvilket förbund han nu bjuder människan att ingå och sålunda blifva återförenad med Gud, sin fader.

Detta förbund har Gud genom sin Ande och sitt ord låtit förkunna på jorden ända från fallets dag intill nu. Men icke det allenast, utan också den förskräckliga dom, som skall drabba hvar och en, som icke emottager Guds nåd till bättring. Gud ropar till den sofvande syndaren och säger: «Vakna upp, du som sofver och stå upp ifrån de döda, så varder Kristus dig upplysande!» När en människa väckes af Guds Ande, fär hon se att hon är en syndare. Hon blir varse att hon har syndat emot Gud, den helige och rene. Men icke det allenast. Hon känner därjämte i djupet af sitt hjärta, att Guds vrede och misshag hvilar öfver henne. Så länge hon sof i sina synder trodde hon sig vara fri, men nu, då hon kommit till besinning och i någon mån lärt känna sig själf, finner hon, att hon är en träl och som Paulus säger: »Köttsligt såld under synden». Nu frågar hon: »Hvad skall jag göra, att jag må blifva salig?» Hon börjar likt publikanen bedja: »Gud misskunda dig öfver mig syndare!» Sådana känslor röra sig i den människans hjärta, som allvarligt bättrar sig.

De lärda säga, att ordet bättring betyder detsamma som sinnesändring. Ändra därför ditt sinne och tro evangelium; detta är vägen till Gud, till frälsning och till evig salighet.

Ett kännetecken på denna bättring är, att män-

niskan känner sig otillfredställd, ja olycklig i sin närvarande ställning. Hon finner sig vara en lagöfverträdare, en som har tänkt och handlat orätt och därigenom brutit Guds lagar. Genom denna känsla af synd och skuld födes i hennes hjärta längtan efter frälsning. I sin ångest önskar hon att det gjorda vore ogjordt. Djupt begråter hon sin synd, och med all sin kraft börjar hon kämpa mot synden för att frigöra sig från densamma. Hon tager och sin tillflykt till Gud genom bönen. Så berättas oss att David gjorde, då han kände syndens bördor trycka sitt samvete. Ps. 51. Likt David bör därför hvarje människa vända sig till Gud i ödmjuk bön, då hon kommit i syndanöd. Träd därför fram inför din Gud med Davids bön i ditt hjärta: »Gud var mig nådig efter din godhet och afplana min synd efter din stora barmhärtighet.» Ropa ur din själs djupt: »Två mig väl ifrån min missgärning och rena mig ifrån min synd.» Vänd dig med denna bön till honom, mot hvilken du syndat, och var viss om att du blir bönhörd och upptagen och insatt i Guds sons rike. – Lycklig blir i sanning hvarje själ, som genom en sådan allvarlig ånger och bot vänder sig till Herrens Jesus, de förlorades Frälsare.

Till slut vilja vi kasta en blick på bättringens frukter. »Gören sådan frukt som bättring tillhörer,» sade Johannes, då han vid Jordans stränder predikade och döpte. Och ingen kan förneka, att där en sann bättring äger rum, den icke ock visar sig

genom bättringens frukter; ty genom väckelsen och bättringen väcker Guds Ande till lif människans goda egenskaper och anlag, hvilka sedan genom Guds nåd och den Helige Andes kraft utvecklas och förädlas om människan förblifver i tron på Jesus Kristus.

Ödmjukheten, denna sköna prydnad, framstår såsom en af bättringens frukter. När människan blifvit ödmjuk kan hon icke och vill ej heller förneka sin synd, utan då gifver hon Gud äran och erkänner sig själf såsom den brottslige. Sådana ord som dessa: »Si, jag är af syndig säd född och min moder hafver mig i synd aflat;« Och: »Jag arma människa, ho skall lösa mig från denna dödens kropp?» förtälja den botfärdiges bittra känslor.

Afsky för synden är ock en bättringens frukt. Den botfärdige hatar det onda af hela sitt hjärta och söker att slita syndens fjättrar, men därtill fordras mer än mänsklig kraft. Bundna själ, fly till Jesus, han är mäktig att frigöra dig från din träldom.

Kärlek till Guds ord är ett annat kännetecken hos den botfärdige själen. Med ifver betraktar han sådana sanningar, som tala om dom och straff, och därmed fortsätter han tills han genom lagens kraf och hot blifvit alldeles tillintetgjord. Då först kastar han sig hjälplös och förlorad ned vid Försonarens kors för att där bedja om nåd och tillgift. Och den, som så, arbetande och betungad, kommer

till Jesus, han skall enligt Herrens löfte få »ro till sin själ».

Bönen är ock ett kännetecken på sann bättring. »Si han beder,» sade ängeln till Petrus om Kornelius; och i den ofvan citerade psalmen hafva vi redan sett hurusom David tog sin tillflykt till Herren i allvarlig och ödmjuk bön.

Där bättringen är allvarlig söker man att godtgöra det orätta man gjordt under sin otrostid. »Si, Herre, hälften af mina egodelar gifver jag de fattiga, och har jag någon bedragit så gifver jag fyradubbelt igen,» sade Zakeus. Såsom svar därpå sade Herren: »I dag är detta hus salighet vederfaret». Ofta är det för en människa ej möjligt att återgälda allt hvad man under en följd af år tänkt, talat och gjort orätt, men ett sådant sinne, som önskar så göra, måste finnas hos hvarje botfärdig själ. Den själ, som fått syn på sin synd, är, våga vi säga, af hela sitt hjärta villig att både inför Gud och människor bekänna sina synder och bedja om förlåtelse. Och den som så gör skall ock erhålla förlåtelse, och det skall blifva kunnigt inför världen, att han har omvändt och bättrat sig.

Vår tid är särskildt rik på andliga rörelser, och märkvärdiga företeelser tima både när och fjärran. Huru sorgligt är det icke att se, att många bland de skaror, som under vintermånaderna genom Guds Ande väckas till lif och som fröjda sig, såsom det synes, öfver frälsning genom Jesu blod, stå blott till en tid, stundom tills vår och sommar inbryta,

men då plötsligt försvinna från de troendes krets! Hvad är månne orsaken härtill? Jo, ordet föll på hälleberget, där icke jorden var djup nog. Sanningen hade icke nått hjärtats djup, ordet hade icke sammansmält med dem, som hörde det, och därför föllo de bort, när frestelserna och bedröfvelserna kommo. I många fall äro de kristna själfva orsaken till de nyomvändes bortgång. Man vill stundom låta syndaren smaka nådens sötma innan han djupt känt lagens förbannelse och därför blir ofta följden affall och afvikelse ifrån sanningens väg.

Men åter, där Guds ord, lagen såväl som evangelium, predikas i andens och kraftens bevisning, och människans omvändelse och frälsning blir grundad på en sann ånger och bättring, förenad med en lefvande tro på Kristus, där blifver verket beståndande. Där tillväxer människan genom Guds nåd i kunskap och rättfärdighet, och till slut mognar hon till evig frälsning. Därtill förhjälpe Gud oss alla för sitt namns skull!

Min erfarenhet.

(Melodi: Kom Jakobus.)

Nu en sång jag ock vill sjunga
Om hur det har gått med mig,
Allt ifrån den tid jag minnes,
Och allt intill denna tid,
Om hur Gud har älskat mig,
Under all min lefnadstid,
Både under syndalifvet,
Och allt se'n jag fick Guds frid.

Allt ifrån den tid jag minnes.
Ända från min lefnadsvår,
Lefde jag i världens nöje,
Tills jag fyllde arton år.
Väl jag läste Herrens bud,
Du skall frukta, älska Gud,
Men att rätta mig därefter
Det var ej min lust och håg.

Men då jag blef något äldre,
Hörde jag Guds andes röst
Till mig tala, särskildt då jag
Varit med i världen värst,
Men som jag ej rätt förstod,
Att det var Guds ande god,
Som mig kallade till bättring,
Därför blef jag där jag stod.

Väl jag sökte göra bättring,
Men det blef ett eget verk.
Jag bad gud rätt många gånger.
Både uti skog och mark,
Att jag skulle blifva from,
Och från synden vända om,
Men det var blott till det yttre
Som jag ville blifva from.

Men min Gud, som blott af kärlek
Ville frälsa äfven mig,
Sände evangliie budskap,
Att jag skulle kallad bli.
Vägen smal och porten trång,
Det var texten denna gång,
Då jag väcktes till besinning,
Och jag såg min' synder mång.

Från den tiden jag och sökte,
Verkligt blifva barn åt Gud.
Men jag gick så mången krokväg,
Och ej lydde Herrans bud.
Hvarför jag ock sorgsen var,
Ofta under långa dar,
Men min Gud mig icke släppte,
Då han mig utkorat har.

Hur det sedan gick, jag icke
Nu omtala kan så väl,
Men af nåden han dock skänkte,
Friden i min arma själ,
Och jag blef så glad och nöjd,
Sjöng också med frid och fröjd

Till min Gud och Lammets ära,
Ja, jag var så hjärtligt nöjd.

Under tiden jag dock erfor,
Att det synd hos mig fanns kvar;
Jag var partisk och lätt retad,
Då man mig i vägen var.
Men jag tröstade därpå,
Att det skulle vara så,
Att man ej från synden renas,
Medan man på jorden går.

Pris ske Gud som och uppväckte
För mig denna hemska synd,
Och mitt sinne åter väckte,
Till att söka reningen.
Uti Lammets blod jag fann,
Som för mina synder rann,
Rening ifrån alla synder,
Pris och ära vare han.

Pris 25 öre